

บทที่ 15

บทร้อยแก้วประเภทสารกโวหาร

(Argumentative Prose)

รูปแบบและวิธีการ

ร้อยแก้วชนิดที่อ่านเข้าใจยากกว่าชนิดใด ได้แก่ร้อยแก้วที่มีเนื้อเรื่องแสดงความคิด และข้อเท็จจริงต่าง ๆ เมื่อเวลาเราอ่านเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งหรือบทพรรณนาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เราพอจะมองออกหรือบอกได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้น เพราะคนเราส่วนใหญ่มักจะมองหรือใช้จินตนาการมากกว่าจะคิด แต่เนื่องจากร้อยแก้วชนิดสารกโวหารต้องการให้ใช้ห้วงคิด จึงจำเป็นต้องอ่านสองสามเที่ยว (และบางครั้งมากที่ยาวกว่านี้) เพื่อเข้าใจได้ทลุปรูไปรง นอกจากนี้ เนื่องจากแต่ละประโยคที่เรียบเรียงตามลำดับเหตุผลจะช่วยในการสารกความ เวลาอ่านเราจึงต้องอ่านอย่างตั้งใจยิ่ง

วิธีอ่านงานสารกพอสรุปได้ดังนี้

1. อ่านบทสารกนั้นหลาย ๆ เที่ยว เท่าที่คิดว่าจำเป็นเพื่อให้เข้าใจเต็มที่
2. ขณะอ่านค้นหาให้ทราบแน่นอนว่า ผู้เขียนกำลังสารกเกี่ยวกับอะไร
3. จงพยายามมากเท่าที่จะทำได้ที่จะสังเกตดูว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้ประพันธ์กล่าวนั้น ได้เสริมขยายใจความสำคัญที่เขาหยิบขึ้นมาถกอย่างไร

เมื่ออ่านบทตัดตอนต่อไปนี้ ลองนำวิธีข้างต้นไปใช้ดูและดูซิว่านักศึกษาสามารถฝึกได้ผลประการใด

(1)

The status of the author is not what it was. Society, as people say, takes a dimmer view of him than it used to do. Possibly authors themselves are not what they were. It is an argument easy to use, and we often meet it. But it misses the point, even if we are now nothing but so many scribbling midgits. If there arose among us a young novelist who was a greater genius than the Dickens of the Early Victorian period, he could never triumphantly capture the country as Dickens did. He would face too much competition, not merely from other books but from

5

TV, radio, films; there would not be sufficient attention and excitement to spare to afford him his triumph; the public of today would not co-operate as the Victorians did. (In passing, let me add that it has long been my view that a deep-seated and passionate public need has an immediate effect upon any form of art. This explains the astonishing development of Elizabethan drama, the 19th-century novel, and even the silent film, which between 1910-1925 made amazing progress.) We can bring this nearer home. The public now would not co-operate as it was doing even in the 'twenties and early' thirties. At the present time it does not want to create this particular sort of reputation, with the result that no such reputations are made. During the last ten years the flood of new books has been in full spate, but where among the new writers are those whose names are now household words? We have our post-war public figures, but how many of them are authors?

J.B.PRIESTLEY
The Future of the Writer

คำศัพท์

status	สถานภาพ ฐานะ
takes a dimmer view of him	ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของเขา
scribbling midgets	คนที่ไม่สลักสำคัญอะไร ชอบขีดเขียนงานออกมาอย่างลวก ๆ และรีบร้อน
TV	โทรทัศน์
has been in full spate	มีปรากฏมากมายก่ายกอง
household words	คำคุ้นหูผู้คนทั่วไป

บทคัดตอนข้างต้นนี้ หากนักศึกษาได้อ่านอย่างระมัดระวัง คงจะได้สังเกตว่า ประเด็นสำคัญในข้อถกเถียงของผู้เขียนก็คือสถานภาพของนักประพันธ์ในสังคมปัจจุบันนี้ไม่เหมือนดังแต่ก่อน

ความคิดดังกล่าวแสดงไว้ตั้งแต่ประโยคต้น มีการขยายและอธิบายเพิ่มเติมตามมา ผู้เขียนเริ่มต้นด้วยการเขียนถึงข้อดีที่ใช้กันดาษดื่นง่ายเกินไป ข้อดีดังกล่าวก็คือ เป็นความคิดของนักประพันธ์เอง ไม่ใช่ความคิดของสังคมที่ทำให้นักประพันธ์ไม่เหมือนดังก่อน ผู้เขียนกล่าวว่า ต่อให้นักเขียนนวนิยายผู้ยิ่งใหญ่ผลิตงานออกมาเวลานี้ ก็ไม่ประสบความสำเร็จเท่า Dickens ทั้งนี้เพราะหนังสือยุคปัจจุบันต้องแข่งขันกับสิ่งบันเทิงต่าง ๆ อีกมากมาย

ประเด็นต่อไปที่ผู้เขียนพูดถึง แม้จะเป็นเพียงความคิดเสริมแต่ก็ช่วยประกอบใจความหลัก กล่าวคือ ไม่ว่ายุคสมัยใด ความนิยมศิลปะแขนงใดแขนงหนึ่งโดยเฉพาะในยุคหนึ่ง ๆ

มีส่วนช่วยให้ศิลปะแขนงนั้นพัฒนาไปไกล หลังจากที่ได้อะไรให้เหตุผลประกอบการโต้เถียงแล้ว ผู้เขียนก็สรุปว่า ถึงแม้ปัจจุบันจะมีหนังสือดี ๆ พิมพ์จำหน่ายเป็นก่ายเป็นกอง แต่ศิลปกรรมแขนงวรรณกรรมก็ยังคงเป็นที่นิยมน้อยกว่าแขนงอื่น ๆ ดังนั้นจึงมีประพันธ์กรน้อยคนที่มีชื่อเสียงกระฉ่อนไกล

จงสังเกตว่าแต่ละจุด แต่ละแง่ แต่ละมุมที่ผู้เขียนหยิบยกมาพูด ต่างก็โยงไปสู่ข้อความหลักหรือประเด็นสำคัญของปัญหาทั้งสิ้น

การค้นหากความหมาย

นักศึกษาจะบอกความหมายรวบยอด รายละเอียดที่สำคัญ และเจตนาของผู้เขียนได้ต่อเมื่อนักศึกษาได้ตั้งอกตั้งใจอ่านข้อสารกของผู้เขียนแล้ว

ความหมายรวบยอด

ก. ถ้าข้อสารกนั้นมีความยาวเพียงย่อหน้าเดียว เราจะหาความหมายรวบยอดพบในประโยคต้น ซึ่งเรียกว่าประโยคหลัก (topic sentence)

ข. ถ้าสารกโวหารนั้นมีเนื้อความมากกว่าหนึ่งย่อหน้า ความหมายรวบยอดจะอยู่ในย่อหน้าแรก

ไม่ว่าจะเป็นกรณี ก. หรือ ข. นักศึกษาจำเป็นต้องอ่านบทคัดตอนนั้นโดยตลอดเพื่อหาความหมายรวบยอด ทั้งนี้เพราะอาจเป็นไปได้ที่บางครั้งผู้เขียนเสนอหัวข้อสำคัญที่จะพูดมากกว่าหนึ่งหัวข้อ เมื่อนักศึกษาแน่ใจว่าตนเองเข้าใจดีแล้วว่าความหมายรวบยอดของเรื่องนั้นคืออะไร จงเขียนออกมาให้ชัดเจน โดยใช้คำพูดของตนเองให้มีความยาวเพียงประโยคเดียว

รายละเอียดที่สำคัญ

ความคิดเห็นใด ๆ ก็ตาม ถ้าจะให้ผู้อ่านเชื่อถือคล้อยตามแล้วไซ้ จะต้องค่อย ๆ ลำดับใจความเข้ามา และแต่ละจุดที่ยกมากล่าว จะต้องพิสูจน์โดยอ้างอิงข้อเท็จจริง หรือมีฉะนั้นก็ต้องอนุมานตามลำดับเหตุผลจากสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนแล้ว ดังนั้นบทคัดตอนประเภทสารกโวหารบทใดก็ตาม จะต้องมิลำดับขั้นตอนที่แน่นอนอยู่แล้ว เมื่อนักศึกษาอ่านบทคัดตอนนั้น ในเที่ยวสุดท้ายควรแบ่งใจความออกเป็นตอนสำคัญ ๆ วิธีนี้จะช่วยให้นักศึกษาหาประเด็นสำคัญในแต่ละตอนในย่อหน้าเดียวนั้นได้ จงจดจำไว้ว่าอย่าเขียนย่อความ แต่ควรเล่าตอนสำคัญ ๆ ของบทสารกนั้นเสียใหม่ ด้วยคำพูดของนักศึกษาเอง ให้ถูกต้องถี่ถ้วนเท่าที่จะทำได้ ระวังอย่าสอดแทรกความคิดเห็นของตัวเองปนไปกับของผู้เขียน หรืออย่าเปลี่ยนแปลงความหมายของเรื่องให้เข้ากับความคิดส่วนตัวที่มีอยู่

เจตนาของผู้แต่ง

การเขียนบทหรือแก้สารกโหวทหนึ่งที่ได้หลายแบบ นักประพันธ์ผู้หนึ่งอาจใช้วิธีต่างๆ โดยเสนอปัญหาที่ไว้ไม่บอกหนทางแก้เพราะปัญหานั้นไม่มีคำตอบ หรือผู้เขียนอาจเสนอทางแก้หลายทาง ผู้แต่งบางท่านอาจพยายามชักชวนผู้อ่านอย่างเต็มที่ให้เชื่อบางสิ่ง หรือบางท่านก็อาจพอใจเพียงเสนอความคิดเห็นส่วนตัวของคนเกี่ยวกับปัญหานั้น โดยไม่พยายามชักชวนผู้อ่านให้คล้อยตามแต่อย่างใด

ก่อนที่จะเรียนวิธีอ่านบทหรือแก้สารกโหวทแบบเอาความจากซึ่งและแบบวิเคราะห์ เพื่อให้เข้าถึงงานชิ้นนั้นจริง นักศึกษาจำเป็นต้องรู้แจ้งแก่ใจตนเองก่อนว่า เจตนาของผู้เขียนคืออะไร ผู้เขียนเพียงแต่เสนอปัญหาเท่านั้นหรือ? มีการแก้ปัญหาด้วยหรือไม่? ผู้เขียนพยายามจะชักจูงท่านหรือไม่? ข้อโต้แย้งนั้นชวนเชื่อไหม? ผู้ประพันธ์ต้องการเพียงแต่เสนอความเห็นส่วนตัวของเขาหรือไม่?

จงอ่านบทคัดตอนต่อไปนี้และบอกความหมายรวบยอด รายละเอียดที่สำคัญ ต่อจากนั้นพยายามตัดสินดูว่าผู้เขียนมีเจตน์จำนงอะไร เปรียบเทียบข้อเขียนของท่านกับค่าเฉลี่ยถัดมา

(2)

The art of persuading, exemplified in advertisements, in the lay-out of newspapers, and in the modes of selecting news that are practised by journalists, cannot be entirely neglected by a public speaker who aims at moving his audience to do something. The speaker must attract the attention of his audience, and he must, further, so hold their interest that they will continue to listen to him. 5 Accordingly, he must enforce what he has to say by the method of repetition with variety of expression, since it is not easy to grasp any complicated matter at first hearing. Finally, he must make his hearers feel that he has a right to be addressing them. For this purpose, he must claim to speak with some measure of authority. 10 If a speaker were to announce that he had no special competence in the problem to be discussed, if he were resolutely to refuse to make any point more than once, if he were to refrain from making any appeal to the emotional attitudes of his hearers, then they would become bored and inattentive. In that case the speaker might just as well stand silent in front of his audience. This, you will notice, would be a contradiction in terms. An effective speaker will gauge the response of his hearers. 15 Some audiences deserve the speakers who exploit their suggestibility and ignorance.

L. SUSAN STEBBING
Thinking to Some Purpose

คำศัพท์

layout of newspapers	การวางรูปหน้าหนังสือพิมพ์
competence	ความสามารถ ความรู้พิเศษ
a contradiction in terms	ข้อความที่บรรจุถ้อยคำขัดแย้งกันเองในตัว เป็นต้นว่า the speaker might...stand silent.
gauge...his hearers	ค้นให้พบว่าผู้ฟังมีความรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับตัวเขา

ความหมายรวบยอด รายละเอียดที่สำคัญ และเจตนาของผู้เขียน

ผู้เขียนวิเคราะห์วิธีการที่นักพูดทั่วไปควรใช้เพื่อชักจูงผู้ฟังให้เชื่อบางสิ่งบางอย่าง และชี้ให้เห็นอันตรายบางข้อที่เกิดขึ้นจากการบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายดังกล่าว

สิ่งที่ผู้เขียนพิจารณาเป็นข้อแรกก็คือ โดยปกติผู้พูดควรจะพูดกับผู้ฟังอย่างไร ผู้ประพันธ์แสดงความเห็นว่า ผู้พูดควรจะต้องดึงความสนใจของผู้ฟังไว้ให้ได้ พยายามพูดซ้ำเพื่อให้ใจความกระจ่าง หลีกเลี่ยงการแสดงออกที่จำเจน่าเบื่อ และควรพูดด้วยลักษณะที่แสดงว่าเป็นผู้รู้ในเรื่องนั้นจริง ความจำเป็นที่ต้องใช้กลวิธีดังกล่าวก่อให้เกิดอันตรายแก่ทั้งผู้พูดและผู้ฟัง สำหรับผู้พูด อันตรายนั้นก็คือ หากเขาไม่สนใจ ไม่เห็นความสำคัญของกลวิธีเหล่านี้ เขาจะประสบความล้มเหลวในการชักจูงผู้ฟัง และทำให้ผู้ฟังไม่รู้สึกติดอกติดใจ อนึ่ง อันตรายสำหรับผู้ฟังก็คือ ผู้พูดอาจนำวิธีการนี้ไปใช้ในทางที่ผิด ตามใจชอบของตนเพื่อให้ผู้ฟังเชื่อเรื่องที่ตนกล่าวไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด

เจตนาของผู้เขียนก็คือ เพื่อให้เราคิดถึงเกี่ยวกับปัญหาการพูดในที่ชุมชน และอันตรายที่เกิดขึ้นได้กับทั้งผู้พูดและผู้ฟัง

แบบฝึกหัดการหาความหมาย

จงตอบคำถามท้ายบทที่ติดตอนต่อไปนี้ จดจำวิธีตอบจากตัวอย่างที่ท่านได้อ่าน

(3)

Just as it is vital for parents to live their own lives as fully as possible and to deepen their understanding of themselves to the utmost, so is it important for teachers and educators to do the same. When children go to school their teachers become, during school hours, substitutes for the parents, the children transfer to the teacher some of the feelings they have for their parents and are influenced in their turn by the personalities of the teachers. This mutual relationship is of more importance than any teaching method, and a child's ability to learn is continually

5

hampered if the relationship is unsatisfactory. Again, if teachers really want to be educators, to help children to develop into satisfactory men and women, and not simply to 'stuff them with knowledge', they will only be really successful if they themselves have sound personalities. No amount of preaching, however well done, no principles, however sound, no clever technique or mechanical aids can replace the influence of a well-developed personality.

10

FRIEDA FORDHAM

Psychology and Education

(From An Introduction to Jung's Psychology)

คำศัพท์

to the utmost	มากที่สุดเท่าที่จะมากได้
mutual relationship	ความสัมพันธ์ซึ่งทั้งเด็กและครูมีต่อกัน และมีผลกระทบซึ่งกันและกัน
hampered	กีดกัน ขัดขวาง

คำถาม

1. ตามความเห็นของผู้เขียน สิ่งสำคัญสำหรับครูคือการทำ ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเองให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?
2. ในบรรทัดที่ว่า "ความสัมพันธ์ที่มีผลต่อกันและกันนี้..." ความสัมพันธ์ที่ว่านี้คือความสัมพันธ์อะไร?
3. ข้อคิดเห็นของผู้เขียนเกี่ยวกับเทคนิคการสอนที่ชาญฉลาดมีอะไรบ้าง?
4. ผู้ประพันธ์ให้ความหมายคำว่า "ครู" และ "นักการศึกษา" แตกต่างกันอย่างใด?
5. จงเขียนความหมายรวบยอด รายละเอียดที่สำคัญ และเจตนาของผู้แต่งตามความเห็นของท่าน

มีวิธีการอย่างไร

วิธีเขียนบทร้อยแก้วชนิดสาขกโวหาร

ในการเขียนบทร้อยแก้วชนิดบรรยายโวหารและพรรณนาโวหารนั้น เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกประทับใจเรื่องที่เล่าหรือพรรณนา ผู้เขียนอาจใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ โดยไม่รู้ตัว อันที่จริงเขาอาจไม่ได้คำนึงถึงปฏิกิริยาจากผู้อ่านเลย จุดมุ่งหมายประการเดียวที่เขาต้องการอาจเป็นเพียงเพื่อแสดง หรือถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เห็นหรือนึกภาพไว้ โดยเหตุนี้เอง งานร้อยแก้ว

ประเภทนี้จึงมักจะเรียกกันว่าเป็นงาน “สร้างสรรค์” อย่างไรก็ตาม นักเขียนร้อยแก้วชนิด
สาธกโวหารอยู่ในสถานะที่แตกต่างออกไป เขาไม่สามารถขีดเขียนตามความพอใจของตัวเอง
กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ถ้าจะมีใครสักคนคิดจะเขียนหนังสือสักเล่มหนึ่ง สมมุติว่าเรื่องโลกกว้าง
หรือพบโลก เขาจะต้องคิดไว้ในใจแล้วว่า จะเขียนให้ใครอ่าน งานเขียนชนิดนี้ไม่มีการเล่าเรื่อง
หรือสร้างบรรยากาศแต่ประการใด จุดประสงค์คือพยายามสื่อความคิดหรือความคิดหลาย ๆ
แนวให้บังเกิดผลดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ดังนั้น การเสนอเรื่องอย่างมีระเบียบจึงสำคัญมาก
และมีการใช้เทคนิคต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้อ่านตื่นตัวและตั้งใจ อนึ่งเพื่อให้แนวความคิด
ที่เขียนซึ่งเข้าใจยากง่ายขึ้น ก็อาจจะมีการเปรียบเทียบหรือวาดภาพให้เห็นเพื่อกระตุ้น
ให้เราคิด หรือเสริมเติมความให้เราเข้าใจแนวความคิดหลักของผู้เขียนได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

เกือบทุกวัน งานเขียนประเภทสาธกโวหารจะผ่านสายตาเรา ในรูปหนังสือบ้าง
นิตยสารบ้าง ตลอดจนหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ งานเขียนชนิดนี้มีส่วนมีเสียงในการสร้างสรรค์นิยม
ของมหาชน และช่วยให้คนส่วนใหญ่ทำความเข้าใจเรื่องสำคัญ ๆ ได้กระจ่างขึ้น มองในแง่ดี
บทร้อยแก้วสาธกโวหารที่เขียนดีเลิศจะเป็นงานร้อยแก้วที่กระตุ้นความคิดและนำต้นเต็นยาม
อ่านแม้ว่าจะต้องอาศัยความพยายามมากกว่าบทร้อยแก้วบรรยายโวหารและบทร้อยแก้วพรรณนา
โวหารในแง่รายงานประเภทสาธกนี้อาจทำให้เราหลงผิดได้โดยเจตนาหรือมีอิทธิพลครอบงำเรา
ในทางที่ไม่ถูกต้อง

ถึงแม้ว่าอุปกรณ์ต่าง ๆ จะมีใช้กันอย่างจงใจในงานสาธกโวหาร แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า
จะใช้กันโจ่งแจ้ง จนผู้อ่านสังเกตเห็นชัด บทร้อยแก้วสาธกโวหารที่เขียนดีจะไม่ใช้กลวิธีต่าง ๆ
โจ่งแจ้ง แต่โดยทั่ว ๆ ไปอาจกล่าวได้ว่า หากผู้เขียนมีแนวโน้มจะชักจูงเราให้คล้อยตามเขา
มากยิ่งขึ้นเท่าใด เขาก็จะยิ่งใช้กลเม็ดเด็ดพรายมากขึ้นเพื่อให้สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (บทสาธก
โวหารประเภทที่เลวร้ายที่สุด เช่น การโฆษณาชวนเชื่อ จะใช้กลวิธีต่าง ๆ เห็นได้ชัดเจน
เกินไป แต่ในที่นี้เราจะไม่เกี่ยวข้องกับสาธกโวหารประเภทนี้)

กลวิธีหรืออุปกรณ์ที่จะกล่าวต่อไปนี้ ส่วนใหญ่นักศึกษาค้นเคยแล้ว แต่ท่านจะต้อง
จำไว้เสมอว่าอุปกรณ์พวกนี้ที่ดูเหมือนจะให้ผลต่าง ๆ กันไปนี้ นำมาใช้เพื่อจุดประสงค์เดียวกัน
คือช่วยให้ผู้เขียนสื่อความคิดออกมา ตัวอย่างที่ประกอบการใช้อุปกรณ์จะนำมาจากบทคัดตอน
ที่ท่านได้เรียนมาแล้ว

อุปกรณ์ที่เป็นองค์ประกอบในแง่โครงสร้าง

ประกอบด้วยเอกภาพและดุลยภาพ (Unity and Balance) การเปรียบเทียบ (Contrast)
การวาดภาพให้เห็น (Illustration)

เอกภาพและดุลยภาพ (Unity and Balance) เนื่องจากงานด้านสาธกโวหารเป็นงานที่ผู้เขียนต้องอาศัยการให้เหตุให้ผล แต่ละประโยคจะอนุมานมาจากสิ่งที่ว่ามาก่อนหน้านี้ตามลำดับเหตุผลและเพิ่มเติมสิ่งใหม่ ๆ ให้แก่ความคิดหลักด้วย โดยวิธีการนี้การสาธกจะดำเนินไปที่ระดับที่ละตอนจนกระทั่งถึงขั้นสรุป ลำดับแบบแผนที่ใช้กันโดยทั่วไปมีดังนี้คือ

ข้อความ (Statement)	ความคิดหลักหรือประเด็นสำคัญ
ส่วนขยายความ (Development)	บทพิสูจน์ข้อความนั้น ๆ โดยอ้างอิงข้อเท็จจริงต่าง ๆ หรืออนุมานจากสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วอย่างสมเหตุสมผล
ข้อสรุป (Conclusion)	มีการกล่าวถึงความคิดหลักอีกครั้งหนึ่ง แต่เนื่องจากความคิดนั้นได้มีการพิสูจน์แล้ว ข้อสรุปจึงมีความหมายและสื่อนัยผิดแปลกไปกับข้อความที่ว่ามาแล้วในตอนต้น

แบบแผนดังกล่าวนี้ (ซึ่งอาจมีแตกต่างกันไปได้) ช่วยให้บทร้อยแก้วสาธกโวหารเกิดเอกภาพและดุลยภาพ งานชิ้นใดที่แต่งไม่ดี เราจะพบว่าวิวัฒนาการหรือการขยายความต่อมามากไม่ได้สัดส่วนกับข้อความหรือประเด็น หรือบางทีข้อสรุปอาจรวบรัดเร็วไปยังไม่ทันให้ข้อมูลสนับสนุนเพียงพอ อนึ่ง บทร้อยแก้วสาธกโวหาร อาจขาดลักษณะความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เอกภาพ) ถ้าผู้แต่งผูกประโยคไม่ติดต่อเป็นเรื่องราวเดียวกัน หรือความคิดหลักไม่รับกับบทสาธกแสดงความคิดเห็นที่ผู้เขียนกำลังถกอยู่

การวางโครงสร้างบทได้แสดงความคิดเห็น (argument) จึงเป็นสิ่งสำคัญควรตรวจสอบให้ถี่ นักศึกษาอาจตั้งข้อสังเกตไว้ดังต่อไปนี้

1. การแสดงความคิดเห็นหรือการสาธกนั้นเป็นไปตามแบบแผนที่ว่าไว้ข้างต้นหรือไม่แตกต่างไปจากแบบแผนอย่างไร ตอนนี้ท่านควรสังเกตด้วยว่า ผู้ประพันธ์พิสูจน์ข้อโต้แย้งของเขาโดยอ้างข้อเท็จจริงใดหรืออนุมานมาจากข้อความก่อนหน้าโดยสมเหตุผลหรือเปล่า
2. ข้อโต้แย้งวางรูปได้สมคูลไหม?
3. ประโยคทั้งหลายสัมพันธ์กันอย่างไร และแต่ละประโยคเพิ่มเติมเสริมความให้แก่ความคิดหลักอย่างไร?

ในการสำรวจตรวจสอบเอกภาพและดุลยภาพที่มีอยู่ในงานชิ้นใดก็ตาม นักศึกษาควรเขียนออกมาในรูปร้อยแก้วเป็นใจความติดต่อกันไปในหนึ่งย่อหน้า การวิเคราะห์ที่นักศึกษาได้ทำไว้แล้วในตอนหาความหมายรวบยอด และรายละเอียดที่สำคัญก็ควรจะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจดีว่างานชิ้นนั้นมีวิธีแต่งอย่างไร แต่ขอให้ระวังว่าบทวิเคราะห์โครงสร้างของบทร้อยแก้วสาธกใด ๆ ต้องไม่ซ้ำกับรายละเอียดที่สำคัญ

จงสังเกตเอกภาพและดุลยภาพในบทตัดตอนจากเรื่อง *the Future of the Writer* ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้เขียนกล่าวถึงจากข้อความหรือความคิดหลัก 'The status of the writer is not what it was' ล้วนแล้วแต่พิสูจน์ประเด็นนี้ ผู้แต่งตำหนิสังคมว่าเป็นเหตุ หาใช่ความผิดของนักประพันธ์ไม่ ผู้แต่งเริ่มต้นเรื่องโดยการอ้างคำกล่าวอีกแง่หนึ่งโดยย่อ ๆ (ที่ว่าเป็นความผิดของนักประพันธ์เอง) แต่เขาสรุปว่าข้อโต้แย้งนี้ไม่ถูกจุด 'miss the point' ใจความที่เหลือก็เป็นการแสดงให้เห็นว่าสังคมนั้นเองเป็นตัวก่อให้เกิดสภาพเช่นนี้ได้อย่างไร ซึ่งผู้เขียนใช้วิธีอ้างข้อเท็จจริงเป็นระยะติดต่อกันไป (ลักษณะสิ่งบันเทิงในยุคปัจจุบันและยุคอดีตต่างกัน) จนกระทั่งถึงข้อสรุปในท้ายที่สุด

บทตัดตอนจากเรื่อง *Thinking to Some Purpose* แบ่งออกเป็นสองตอนเห็นได้ชัดเป็นการแบ่งที่มีดุลยภาพ ตอนแรกตั้งแต่ the art of persuading... จนถึง authority ชี้ให้เห็นว่าผู้พูดโดยทั่วไปจะต้องทำอะไรบ้างเพื่อจูงใจคนฟัง ตอนที่สองตั้งแต่ If a speaker... จนถึง ignorance เป็นการวิเคราะห์ห้อันตรายที่มีอยู่ ทั้งสองตอนในเรื่องนี้ถึงจะมีลักษณะแตกต่างกันไป แต่ก็สัมพันธ์กันดีด้วยประโยคเชื่อมที่ว่า 'In the fulfilment of these needs... for the audience' ยิ่งไปกว่านั้นแต่ละข้อความในบทตัดตอนนี้ ผู้เขียนอนุมาน (สรุปใจความออกมา) จากเนื้อความที่พูดมาก่อนอย่างสมเหตุสมผล โดยเฉพาะอย่างยิ่งขอให้สังเกตคำที่ผู้เขียนใช้เพื่อเชื่อมประโยคเช่น accordingly, finally, in the fulfilment, if...then, และ this ข้อความสุดท้ายฟังดูน่าเชื่อถือ เพราะได้มีการพิสูจน์อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว

ในทำนองเดียวกัน บทตัดตอนที่เขียนโดย Frieda Fordham ก็แบ่งได้เป็นสองส่วน ตั้งแต่ Just as it is... จนถึง teachers ว่าด้วยเรื่องบิดามารดาและครู ส่วนที่สองกล่าวถึงครูเท่านั้น แต่ละประโยคค่อย ๆ ขยายเสริมแนวความคิดหลักที่ว่า "นักการศึกษา" (educator) จำเป็นต้อง 'deepen their understanding of themselves' หากเขาต้องการที่จะ 'help children to develop into satisfactory men and women' นับว่าบทตัดตอนนี้มีใจความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมีดุลยภาพโดยตลอด

การเปรียบเทียบ (Contrast) โดยมากใช้ในการสาธกเพื่อช่วยทำให้การอภิปรายความคิดหลักมีน้ำหนักยิ่งขึ้น ผู้อ่านอาจมองเห็นจุดสำคัญได้ชัดเจนยิ่งขึ้น หากได้เห็นสิ่งที่ตรงกันข้าม

ในเรื่อง *the Future of the Writer* J. B. Priestley เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอดีตกับปัจจุบัน เพื่อชี้ให้เห็นว่าสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ในเรื่อง *Thinking to Some Purpose* ความแตกต่างที่ยกมาเปรียบเทียบให้เห็นคือความแตกต่างระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในเรื่อง *Psychology and Education* มีการเปรียบเทียบครูกับนักการศึกษา

อย่างไรก็ตาม มิได้หมายความว่าในงานสารกโหวหารจะต้องมีการใช้เทคนิคการเปรียบเทียบนี้เสมอไป แต่ก็ยังเป็นเครื่องมือที่ให้นักเขียนส่วนใหญ่นิยมใช้อุปกรณ์นี้กันบ่อย เหตุผลก็คือ การนำสิ่งสองสิ่งที่แตกต่างกันมาเทียบเคียงกัน ย่อมช่วยให้เห็นแต่ละสิ่งชัดแจ้งยิ่งขึ้น เป็นต้นว่าใน *Thinking to Some Purpose* ถ้าจะพูดถึงหน้าที่ของผู้พูดอย่างคร่าว ๆ โดยไม่กล่าวถึง อ้างถึงผู้ฟังเอาเสียเลย ย่อมเป็นไปได้ เราตระหนักถึงภาระหน้าที่ของผู้พูดได้ชัดเจนขึ้นก็เพราะมีการนำผู้พูดไปเปรียบเทียบกับผู้ฟัง

การวาดภาพให้เห็น (Illustration) ตามปกติแนวความคิดต่าง ๆ จะอยู่ในรูปนามธรรม ซึ่งยากที่จะติดตามทำความเข้าใจ ทั้งนี้เพราะการนำแนวความคิดมาสัมพันธ์กับประสบการณ์จริง ๆ ก็ดี กับสิ่งที่เราเห็นได้ก็ดีไม่ใช่ทำได้ง่าย ๆ หรือรู้สึกได้

โดยเหตุนี้เอง นักเขียนมักจะให้ตัวอย่างประกอบ เป็นตัวอย่างที่นำมาจากชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้ความคิดที่เขาเสนอคู่มือตัวมีตน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น กล่าวคือผู้เขียนจะใช้วิธีวาดภาพให้เห็น (Illustration) ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปเป็นเรื่องราวเล่าเรื่องหนึ่งหรือบทพรรณนาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือข้ออ้างอิงข้อเท็จจริงบางประการ ทั้งนี้เพื่อนำข้อความหรือประเด็นหลัก (statements) ซึ่งเข้าใจยาก การวาดภาพให้เห็นนั้น ผู้เขียนจะทำต่อเมื่อต้องการให้ผู้อ่านสัมพันธ์ภาพนั้นเข้ากับข้อใดแสดงความคิดเห็นประเด็นสำคัญ จะไม่มีการใช้ illustration เพียงเพราะอยากใช้ขึ้นมา ขออย่าอีกครั้งว่าผู้แต่งใช้อุปกรณ์นี้ เพื่อทำให้แนวความคิดซึ่งเป็นนามธรรมจับต้องไม่ได้มัน ดูเป็นตัวเป็นตน มีรูปร่างขึ้นมา ซึ่งย่อมเร้าความสนใจของผู้อ่านได้ดี

ตัวอย่างการใช้อุปกรณ์นี้ได้ดีจะพบใน *The Future of the Writer* Priestley สร้างจินตนาการว่า มีนักเขียนนวนิยายยุคปัจจุบันคนหนึ่งซึ่งมีอัจฉริยะเหนือ Dickens เสียอีก และผลลัพท์ที่ออกมาจะเป็นอย่างไร ตัวอย่างนี้นับว่าได้ช่วยเพิ่มน้ำหนักให้แก่ประเด็นสำคัญหรือใจความหลักของผู้เขียนที่ว่า สถานภาพของนักเขียนปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปนั้นหาใช่ความผิดของนักเขียนไม่ แต่เป็นที่ยุคสมัยได้เปลี่ยนแปลงไปและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ แยกต่างไปจากเดิม

ด้วยวิธีการอย่างเดียวกัน Susan Stebbing ผู้เขียน *Thinking to Some Purpose* ก็วาดภาพให้เห็นว่า ผลกระทบที่ผู้พูดผู้หนึ่งจะก่อให้เกิดกับผู้ฟังของตนมีอะไรบ้าง ถ้าผู้พูดผู้นั้นไม่ได้ใช้ความพยายามที่จะชักจูงให้ผู้ฟังคล้อยตาม

อุปกรณ์ที่เป็นองค์ประกอบของความหมาย

ประกอบด้วยลีลาการเขียน การเลือกใช้คำ การอุปมาเป็นนัยและการอุปมาโดยใช้คำเปรียบเทียบโดยตรง

ลีลาการเขียน (Style) นักศึกษาคงเคยสังเกตตัวเองแล้วว่า เมื่อได้รับมอบหมายให้เขียนเรียงความในหัวข้อที่ต้องแสดงความคิดเห็น บางครั้งนักศึกษพบว่า การขีดเขียนถ่ายทอดความคิดของตนออกมาให้ได้แจ่มชัดนั้นเป็นเรื่องลำบากไม่น้อย สาเหตุของความยุ่งยากนี้อาจเป็นได้ว่า ตัวนักศึกษาเองยังไม่เข้าใจต้องแก้ว่าต้องการจะพูดอะไร ในทำนองกลับกัน นักศึกษาอาจเคยสังเกตว่า ถ้าให้เขียนเกี่ยวกับแนวความคิดที่ตัวเองคุ้นเคย หรือได้เคยขบคิดไว้อย่างดีแล้ว นักศึกษาจะถ่ายทอดความคิดของตนออกมาได้ง่ายกว่ามาก

อย่างไรก็ตาม ท่านอาจรู้สึกว่ายิงหัวข้อยาก ๆ ก็ต้องไม่เขียนอย่างธรรมดา ๆ ความจริงแล้วตรงกันข้าม เมื่อจะแสดงความคิดที่ซับซ้อน จุดมุ่งหมายของนักเขียนคือแสดงความคิดเห็นของตนเองออกให้ฟังได้ง่าย ๆ ตรงไปตรงมามากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้เสมอ คุณสมบัติของร้อยแก้วชนิดสารกชชินใจก็ดำเนินไปพร้อมกับความสามารถของผู้เขียนที่จะสื่อความคิดออกมาโดยวิธีง่าย ๆ เพื่อว่าผู้อ่านจะได้ติดตามความคิดในบทสารกชนั้น โดยได้รับความยุ่งยากน้อยที่สุด เพราะเหตุนี้เอง นักเขียนจึงมักใช้อุปกรณ์การเปรียบเทียบและการวาดภาพให้เห็นเป็นความพยายามส่วนหนึ่งของนักประพันธ์ที่จะทำให้การสื่อความหมายออกมาเป็นไปอย่างเรียบง่าย ช่วยให้การแสดงออกของตนมีความหลากหลาย มีผลให้สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านไว้ได้

เมื่อพิจารณาคู่มือสารกชใด ๆ ในแง่ลีลาการเขียน นักศึกษาควรพิจารณาว่านักเขียนได้พยายามทำให้เนื้อความที่ซับซ้อนเข้าใจง่ายขึ้นหรือเปล่า ถ้าจะดูกันอย่างนี้ บทคัดตอนหนึ่งที่นักศึกษได้อ่านมาก็จัดว่าเขียนอย่างง่าย ๆ ทั้งสิ้น บทคัดตอนจากเรื่อง *The Future of the Writer* ดูเหมือนจะง่ายกว่าเรื่องใด แต่ทั้งนี้เป็นเพราะข้อสารกชในเรื่องดำเนินไปในจังหวะช้ากว่าเรื่องอื่น ๆ ผู้เขียนกล่าวถึงหัวข้อสำคัญข้อเดียวคือ สถานภาพของนักประพันธ์และเขาเสริมความคิดหลักในวงจำกัด

ในทำนองตรงกันข้าม บทคัดตอนจากเรื่อง *Thinking to Some Purpose* มีการได้แสดงความคิดเห็นอย่างประชิดติดพันไม่มีการลลละ ทำให้เรื่องนี้ดูเข้าใจยากกว่า ผู้เขียนเริ่มต้นด้วยการให้คำนิยามหน้าที่ของผู้พูด ต่อมาก็กล่าวถึงผลกระทบที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง การได้แสดงข้อคิดเห็นเต็มไปด้วยสารัตถะ ทำให้ผู้อ่านต้องจดจ่ออยู่กับการอ่าน ในเวลาเดียวกัน ผู้เขียนก็แสดงความคิดเห็นแต่ละแนวออกมาในรูปแบบที่เรียบง่ายที่สุด

การเลือกใช้คำ การอุปมาเป็นนัย และการอุปมาโดยใช้คำเปรียบเทียบตรง

แม้ว่าในบางครั้งในการแสดงความคิดเห็น นักเขียนอาจเสนอข้อโต้แย้งทั้งหมดในรูปการอุปมาเป็นนัย หรือใช้คำเปรียบเทียบโดยตรง อุปกรณ์ทั้งสองวิธีนี้จะไม่พบเห็นบ่อย

นักในบทร้อยแก้วชนิดสาธกโวหาร แต่จะมีใช้ในบทร้อยกรองมากกว่า หรือในบทร้อยแก้วสองประเภท
แรก อย่างไรก็ตาม เนื่องจากบางครั้งนักเขียนก็ใช้อุปกรณ์พวกนี้บ้าง เราก็ควรจับตามดูไว้
นักศึกษาคควรสังเกตดูเสมอ คราใดก็ตามที่นักเขียนใช้จำนวนสุดจุดใจในการสื่อความหมาย
หรือเมื่อเขาจะแฝงอิทธิพลครอบคลุมความคิดผู้อ่าน

ขอให้สังเกตว่า J. B. Priestley ในเรื่อง *The Future of the Writer* พูดถึงพวก
นักประพันธ์โดยใช้คำว่า 'scribbling midgets' วลีนี้กลับดึงดูดความสนใจของเราทันที และ
นำแปลกใจที่วลีนี้ช่วยให้ผู้อ่านคล้อยตามความเห็นของผู้เขียนในข้อที่ว่านักประพันธ์นั้นหาใช่
'Scribbling midgets' สักหน่อย ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการให้เราคิดเช่นนี้อยู่แล้ว Priestley
ใช้วิธีการชักจูงอีกวิธีหนึ่งในตอนท้ายเรื่อง ซึ่งให้ผลมาก นั่นคือตั้งคำถามที่ไม่มีการคำตอบ (rheto-
rical question) เป็นปัญหาที่คำตอบเป็นที่รู้ดีกันทั่วไป We have our post-war public figures,
but how many of them are authors? คำถามนี้ให้ผลอย่างมีประสิทธิภาพเพราะก่อนหน้า
นี้ได้มีการวางข้อโต้แย้งความเห็นพหูพื้นมาก่อนแล้ว

Frieda Fordham ในเรื่อง *Psychology and Education* ก็ใช้วิธีการทำนองเดียวกัน
เมื่อเธอใช้จำนวน 'stuff them with knowledge' เพื่อชี้ให้เห็นว่าความแนวความคิดของเธอ
'teacher' แตกต่างกับ 'educator'

แบบฝึกหัด

(4)

In everyday speech, we talk of having a good memory, of having a
poor memory, of having a better memory for faces than for names, of having
a memory that is failing, and so on. Such talk suggests that memory is an
object, a thing which we possess in the same way as we possess a head or a
big toe. Yet it is true, although alarming, to say that there is no such thing 5
as memory. A big toe can be seen and touched, but not so memory. Should
an acquaintance boast of having an excellent memory, we cannot confirm his
claim in the same way as if he boasted the possession of a well-stocked library.
We can ask him to close the book and try to recite what he has just read.
If he reels off the page verbatim, we conclude that his claim, is, at the least, 10
not without foundation. But we have not observed anything which could be
called a memory. We have given him an opportunity to learn something and
then to demonstrate how well he remembers it. We have not examined anything
which he has, but have watched him doing something, namely, repeating or
trying to repeat something he has read. In short, we have concerned ourselves 15
not with an object but with an activity, not with his memory but with his
activity of remembering.

I.M.L.HUNTER

Memory

คำศัพท์

reels off

พูดทวนได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามมาก

verbatim

คำต่อคำ

คำถาม

1. ลักษณะที่คนหัว ๆ ไปพูดถึงความทรงจำ มีผลต่อความเข้าใจของท่านในเรื่องนี้อย่างไร?
2. ในการสนับสนุนข้อความที่ว่า 'there is no such thing as memory' ผู้เขียนยกตัวอย่างอะไรประกอบ?
3. จงบอกความหมายรวบยอด รายละเอียดที่สำคัญ และเจตนาของผู้แต่ง
4. ผู้เขียนแยกแยะให้เห็นความแตกต่างระหว่าง 'memory' และ 'remembering' อย่างไร?
5. ในเรื่องนี้มี การเปรียบเทียบ (Contrast) สิ่งใดบ้าง? การใช้อุปการณ์นี้ให้ผลอย่างไร?
6. จงหา Illustration ในเรื่องนี้ บอกด้วยว่าผู้แต่งใช้อุปการณ์นี้เพื่ออะไร?
7. จงออกความเห็นเกี่ยวกับลีลาการเขียน และการเลือกใช้คำของผู้เขียนว่าได้ใช้ devices เหล่านี้ ก่อให้เกิดผลอะไรบ้างแก่ผู้อ่าน

(5)

The quality of an artist's vision has no other limit than the imaginative equipment of the artist himself, Whatever the human eye is capable of observing or the human mind of conceiving is the potential raw material for the work of art. But the limitations of the medium are definite and physical. What the dancer can express is circumscribed by what his body can achieve in the way of movement. He is bound by the law of gravity, the nature of human anatomy and the behaviour of his muscular equipment. Each medium has its own inherent limitations, and potentialities. The artist as craftsman must accept those limitations, and by accepting, exploit them. For the sculptor, each of the materials at his disposal—marble, stone, clay, wax, or metal—has its own way of behaving; each responds to the artist's control of them by controlling him in turn. The true craftsman is not necessarily he who can most skilfully force his medium to obey him: equally important is his willingness to allow his medium to dictate terms to him.

5

10

ERIC NEWTON

European Painting and Sculpture

คำศัพท์

potential

ใช้การได้

circumscribed

จำกัด

the law of gravity	กฎแรงดึงดูดของโลก
inherent	สาระสำคัญซึ่งเป็นของตนเอง
to dictate terms	บอกเขาว่าเขาต้องทำอะไร

คำถาม

1. ผู้เขียนขยายข้อความสำคัญต่อไปนี้อย่างไร 'an artist's vision has no other limit than the imaginative equipment of the artist himself.'
2. ประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งซึ่งผู้เขียนพิสูจน์ให้เห็นจริงโดยอ้างถึงนักเดินรำ ประเด็นนั้นคืออะไร?
3. เหตุใดศิลปินจึงไม่สามารถควบคุมสื่อ (medium) ที่ใช้ถ่ายทอดศิลปะได้อย่างเต็มที่?
4. จงอธิบายตามความเข้าใจของท่านว่า คำว่า 'true craftsman' ที่ผู้ประพันธ์เลือกใช้นั้น เขามีหมายถึงอะไร?
5. จงบอกความหมายรวบยอด และเจตนาของผู้เขียน
6. อธิบายให้เห็นว่า ผู้เขียนมีวิธีการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่าง 'craftsman' และ 'materials' ที่เขาใช้อย่างไร?
7. ผู้เขียนนำอุปกรณ์การวาดภาพให้เห็น (illustration) มาใช้เพื่อประโยชน์อะไรในเรื่องนี้?
8. ลีลาการเขียนของผู้ประพันธ์เป็นแนวใด จงให้เหตุผลประกอบคำตอบ

บทบทวนและคำเฉลย

การศึกษาบทคัดตอนบทใดบทหนึ่งให้ได้ทั้งแบบเอาความซาบซึ้ง และแบบวิเคราะห์ด้วยนั้น นักศึกษาจะต้องเขียนออกมาในรูปร้อยแก้วมีใจความติดต่อกันไป และแบ่งความออกมาเป็นย่อหน้า ๆ เมื่อได้สังเกตรู้แล้วว่างานชิ้นนั้นมีวิธีเขียนอย่างไร จดจำไว้ว่าอย่าวิพากษ์วิจารณ์ออกมาโดยไม่มีการอ้างอิงถึงตัวเรื่องเป็นอันขาด ถ้าจำเป็นจริง ๆ ก็ถ่ายทอดคำพูดของนักเขียนออกมา นักศึกษาควรพยายามแสดงให้เห็นด้วยว่า การวางโครงสร้างของเรื่องตลอดจนเทคนิคด้านความรู้สึกลที่ผู้ประพันธ์ใช้ ได้ช่วยสื่อประเด็นสำคัญ ๆ ในข้อสารกนั้นออกได้อย่างไร

ต่อไปนี้เป็นกรสรุปย่อวิธีการที่นักศึกษาได้เรียนมาแล้ว

1. การอ่าน อ่านบทคัดตอนหลาย ๆ เที่ยว จนกระทั่งนักศึกษามีใจความหมายที่มีอยู่

2. ความหมาย ความหมายรวบยอด : มักจะอยู่ในประโยคต้น
รายละเอียดที่สำคัญ : ข้อสารกตอนสำคัญ ๆ
เจตนาของผู้เขียน

3. วรรณูปกรณ์

ก. ด้านโครงสร้าง เอกภาพและดุลยภาพ : ข้อความสำคัญ ความเสริม และข้อสรุป
การเปรียบเทียบ
การวาดภาพให้เห็น

ข. ด้านความหมาย ลีลาการเขียน

การเลือกใช้คำ การอุปมาเป็นนัย การอุปมาโดยใช้คำเปรียบเทียบตรง

จงศึกษาวิธีการเขียนบทวิเคราะห์บทหรือข้อถกเถียงจากเรื่อง *Thinking to Some Purpose* ข้างล่างนี้ก่อนที่ท่านจะไปเขียนตอบด้วยตนเอง แนวการตอบของท่านควรเป็นไปตามแบบอย่างต่อไปนี้

ผู้เขียนวิเคราะห์วิธีการที่นักพูดทั่วไปควรใช้เพื่อชักจูงผู้ฟังให้เชื่อบางสิ่งบางอย่างและชี้ให้เห็นอันตรายบางข้อที่เกิดขึ้นจากการบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายดังกล่าว

สิ่งที่ผู้เขียนพิจารณาเป็นข้อแรกก็คือ โดยปกติผู้พูดควรจะพูดกับผู้ฟังอย่างไร ผู้แต่งให้ความเห็นว่า ผู้พูดควรจะต้องถึงความสนใจของผู้ฟังไว้ให้ได้ พยายามพูดซ้ำเพื่อให้ใจความกระจ่าง หลีกเลี่ยงการแสดงออกที่จำเจน่าเบื่อ และควรพูดด้วยลักษณะที่แสดงว่าเป็นผู้รู้ในเรื่องนั้นจริง ความจำเป็นที่ต้องใช้กลวิธีดังกล่าวก่อให้เกิดอันตรายแก่ทั้งผู้พูดและผู้ฟังสำหรับผู้พูด อันตรายนั้นก็คือ หากเขาไม่สนใจไม่เห็นความสำคัญของกลวิธีเหล่านี้ เขาจะประสบความล้มเหลวในการชักจูงผู้ฟัง และทำให้ผู้ฟังไม่รู้สึกรอคอยใจ อนึ่ง อันตรายสำหรับผู้ฟังก็คือ ผู้พูดอาจนำวิธีการนี้ไปใช้ในทางที่ผิด ตามใจชอบของคน เพื่อให้ผู้ฟังเชื่อเรื่องของคนกล่าวไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด

เจตนาของผู้เขียนก็คือ ให้เรากลึงปัญหาการพูดในที่ชุมชน และอันตรายที่เกิดขึ้นได้กับทั้งผู้และผู้ฟัง

เพื่อที่จะเสริมข้อคิดเห็นของคุณให้มีน้ำหนักมากขึ้น ผู้เขียนใช้วิธีพิจารณาความคิดหลักโดยมองทั้งสองแง่ แรกคือตั้งแต่ใจความสำคัญข้อแรกที่ว่า ผู้พูดควรใช้กลวิธีในการจูงใจผู้ฟัง มีการเพิ่มเติมขยายความสนับสนุนใจความนี้ (มาจนถึงคำว่า authority) ต่อจากนั้น ผู้เขียนก็หันมาพิจารณาขยายความในใจความสำคัญลำดับสองที่ว่า จะเกิดอะไรขึ้นได้บ้าง หากผู้พูดไม่เห็นความสำคัญในการใช้กลวิธีต่าง ๆ หรือหากผู้พูดนำกลวิธีเหล่านี้ไปใช้เลยเถิดไป

แม้การแสดงข้อคิดเห็นจะแบ่งออกได้เป็นสองตอนชัดเจน แต่เป็นการแบ่งที่มีสมดุลงดียง ประโยคที่ว่า 'In the fulfilment of these needs.....audience ทำหน้าที่เชื่อมโยงเนื้อความก่อนหน้าให้ติดต่อกับเนื้อความตอนหลังได้เหมาะสม ไม่ทำให้ความคิดของผู้อ่านสะดุดหยุดลงแต่ประการใด ยิ่งไปกว่านั้น แต่ละประโยคก็อนุมานมาจากประโยคที่ว่าไปก่อนแล้ว บรรดาคำและวลีเป็นต้นว่า accordingly, finally, in the fulfilment, if...then และ this ล้วนแต่แสดงให้เห็นวิธีการที่ผู้เขียนใช้ในการขยายความคิดแตกแนวติดต่อกันไปจนกลายเป็นข้อสาธกในท้ายที่สุด บทตัดตอนทั้งบทเป็นการถกแสดงความคิดเห็นอย่างไม่ลละหึ่งใจความก็เป็นเรื่องเป็นราวเดียวกันโดยสมบูรณ์ ผลที่เกิดขึ้นก็คือ ผู้อ่านได้รับทราบสารัตถะเกี่ยวกับปัญหาที่ผู้เขียนหยิบยกมาอภิปรายอย่างกระจ่างแจ้ง

ตลอดทั้งเรื่อง ผู้เขียนใช้วิธีเปรียบเทียบ (Contrast) ผู้พูดกับผู้ฟัง ตัวอย่างแสดงวิธีการนี้จะพบอยู่ในการวาดภาพ (illustration) ซึ่งผู้เขียนพยายามวาดจินตนาการให้เราเห็นภาพว่าหากผู้พูดใช้กลเม็ดเด็ดพรายต่าง ๆ ไม่เป็นผลจะเกิดอะไรขึ้น และผลกระทบที่เกิดแก่ผู้ฟังจะเป็นอย่างไร การใช้วิธีนี้ย่อมทำให้ผู้อ่านมองเห็นจุดสำคัญของเรื่องในแง่ที่ว่า กลเม็ดต่าง ๆ ย่อมส่งผลต่อทั้งผู้พูดและผู้ฟัง คืออาจเป็นสิ่งที่ช่วยยวนชวนให้ผู้พูดหลงผิดใช้เลยเถิดไป และในเวลาเดียวกัน ผู้ฟังก็ได้รับอันตรายอย่างใหญ่หลวงจากการเห็นคล้อยตามผู้พูด

แม้ว่าปัญหาที่ผู้เขียนหยิบยกมาถกนี้จะเป็นปัญหาที่มีความซับซ้อนปัญหาหนึ่ง แต่ลีลาการเขียนของผู้แต่งเป็นแบบตรงไปตรงมา จึงทำให้ความคิดที่เข้าใจได้ยากกลับกลายเป็นเรื่องง่าย วิธีการนำเสนอความคิดอย่างมีระเบียบและชัดเจน ช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจลักษณะของปัญหาที่นำมาถก และกระตุ้นให้เขามีกำลังใจที่จะขบคิดเกี่ยวกับปัญหานี้

จงเขียนแสดงความเข้าใจของนักศึกษาเมื่อได้อ่านบทตัดตอนต่อไปนี้ ตามแบบเอาความซาบซึ้งและแบบวิเคราะห์ที่ได้เรียนมา

(6)

The Englishman appears to be cold and unemotional because he is really slow. When an event happens, he may understand it quickly enough with his mind, but he takes quite a while to feel it. Once upon a time a coach, containing some Englishmen and some Frenchmen, was driving over the Alps. The horses ran away, and as they were dashing across a bridge the coach caught on the stonework, tottered, and nearly fell into the ravine below. The Frenchmen were frantic with terror: they screamed and gesticulated and flung themselves about, as Frenchmen would. The Englishmen sat quite calm. An hour later the coach drew up at an inn to change horses, and by that time the situations were exactly reversed. The Frenchmen had forgotten all about the danger, and

were chattering gaily, the Englishmen had just begun to feel it, and one had a nervous breakdown and was obliged to go to bed. We have here a clear physical difference between the two races—a difference that goes deep into character. The Frenchmen responded at once, the Englishmen responded in time. They were slow and they were also practical. Their instinct forbade them to throw themselves about in the coach, because it was more likely to tip over if they did. They had this extraordinary appreciation of fact that we shall notice again and again. When a disaster comes, the English instinct is to do what can be done first, and to postpone the feeling as long as possible, Hence they are splendid at emergencies. No doubt they are brave — no one will deny that — but bravery is partly an affair of the nerves, and the English nervous system is well equipped for meeting a physical emergency. It acts promptly and feels slowly. Such a combination is fruitful, and anyone who possesses it has gone a long way toward being brave, and when the action is over, then the Englishman can feel.

15

20

E.M.FORSTER
Ablinger Harvest

คำศัพท์

tottered

gesticulated

หมุนแกว่งไปทางโน้นที ทางนี้ทีเหมือนจะล้มคว่ำ
ชี้มือชี้ไม้

คำถาม

1. จงให้ความหมายรวบยอดของบทตัดตอนนี้
2. อภิปรายด้วยคำพูดของท่านเองว่า ใจความหลัก ความเสริม และบทสรุปตามเนื้อเรื่อง มีว่าอย่างไร?
3. Contrast ที่เห็นได้ชัดในเรื่องคืออะไรกับอะไร?
4. ผู้เขียนใช้เทคนิค illustration ตอนใด? ท่านเห็นว่าผู้แต่งใช้ได้เหมาะสมหรือไม่?
5. จงวิจารณ์ลีลาการเขียนและการเลือกใช้คำของผู้ประพันธ์
6. ผู้เขียนมี attitude อย่างไรต่อชาวอังกฤษ และชาวฝรั่งเศส ยกใจความในเรื่องประกอบ คำตอบของท่าน
7. เจตนาของผู้เขียนคืออะไร?
8. จากงานสารกโฆหารชิ้นนี้ ท่านเรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับ
 - ก. วัฒนธรรมอังกฤษ
 - ข. บุคลิกภาพของชาวอังกฤษ

Society never advances. It recedes as fast on one side as it gains on the other. It undergoes continual changes; it is barbarous, it is civilized, it is christianized, it is rich, it is scientific; but this change is not amelioration. For everything that is given something is taken. Society acquires new arts and loses old instincts. What a contrast between the well-clad, reading, writing thinking American, with a watch, a pencil and a bill of change in his pocket, and the naked New Zealander, whose property is a club, a spear, a mat and an undivided twentieth of a shed to sleep under! But compare the health of the two men and you shall see that the white man has lost his aboriginal strength. If the traveller tell us truly, strike the savage with a broad axe and in a day or two the flesh shall unite and heal as if you struck the blow into soft pitch, and the same blow shall send the white to his grave.

The civilized man has built a coach, but has lost the use of his feet. He is supported on crutches, but lacks so much support of muscle. He has a fine Geneva watch, but he fails of the skill to tell the hour by the sun. A greenwich nautical almanac he has and so being sure of the information when he wants it, the man in the street does not know a star in the sky. The solstice he does not observe; the equinox he knows as little; and the whole bright calendar of the year is without a dial in his mind. His notebooks impair his memory; his libraries overload his wit; the insurance office increases the number of accidents; and it may be a question whether machinery does not encumber; whether we have not lost by refinement some energy, by Christianity, entrenched in establishments and forms, some vigour of wild virtue.

Ralph Waldo Emerson
Self-Reliance

คำศัพท์

amelioration	การปรับปรุงให้ดีขึ้น
well-clad	แต่งกายดี
aboriginal	ดั้งเดิม
crutches	ไม้ยันรักแร้
almanac	ปฏิทิน
solstice	เวลาที่ดวงอาทิตย์อยู่ห่างจากเส้นศูนย์สูตรมากที่สุด
equinox	เวลาที่ดวงอาทิตย์เดินข้ามเส้นศูนย์สูตร
without a dial in his mind	เป็นภาพที่อ่านไม่ออกสำหรับเขา

impair

ทำให้อ่อนแอลง

encumber

เป็นน้ำหนักถ่วงอยู่ คอยกีดกันไว้

entrenched

ล้อมรอบและปกป้องอย่างดีจากอันตรายภายนอก

คำถาม

1. ลักษณะโดยทั่วไปของบทร้อยแก้วสารกโหวหารชั้นนี้ ทำให้ท่านคิดถึงวรรณคดีอเมริกันในยุคใด? เพราะเหตุใด?
 2. จงให้ความหมายรวบยอดของเรื่องนี้
 3. "...For everything that is given something is taken..." ผู้เขียนขยายใจความสำคัญนี้อย่างไร?
 4. ยกตัวอย่างการใช้อุปสรรค contrast ของผู้เขียนในเรื่อง ลำดับมาให้เห็นชัดเจน และบอกด้วยว่าผู้เขียนใช้เพื่อผลอะไร?
 5. ผู้ประพันธ์มี attitude อย่างไรต่อ society, civilized man?
 6. เจตนาของผู้เขียนคืออะไร?
-

ตัวอย่างภาษาอังกฤษสมัยกลาง

ข้างล่างนี้เป็นตัวอย่างภาษาอังกฤษสมัยกลาง ที่ใช้กันในประเทศอังกฤษในระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 11 ถึงคริสต์ศตวรรษที่ 15 ตัวอย่างนี้เป็นตอนต้นของบทนำในนิทานคำกลอนเรื่อง *The Canterbury Tales* ของ Geoffrey Chaucer พร้อมทั้งคำแปลเป็นภาษาอังกฤษสมัยใหม่สองสำนวน สำนวนแรกเป็นของ Nevill Coghill สำนวนหลังเป็นของ Theodore Morrison

ขอให้สังเกตว่าภาษาอังกฤษสมัยกลางแตกต่างจากภาษาอังกฤษสมัยใหม่ แต่ก็ยังอ่านเข้าใจได้

GENERAL PROLOGUE

Here bygynneth the Book of the Tales of Caunterbury.

Whan that Aprill with his shoures soote
The droghte of March hath perced to the roote,
And bathed every veyne in swich licour
Of which vertu engendred is the flour;
Whan Zephirus eek with his sweete breeth
Inspired hath in every holt and heeth
the tendre croppes, and the yonge sonne
Hath in the Ram his halve cours yronne,
And smale foweles maken melodye,
That slepen al the nyght with open ye
(So priketh hem nature in hir corages);
Thanne longen folk to goon on pilgrimages,
And palmeres for to seken straunge strondes,
To ferne halwes, kowthe in sondry londes;
And specially from every shires ende
Of Engelond to Caunterbury they wende,
The hooly blisful martir to seke,
That hem hath holpen whan that they were seeke.

THE CANTERBURY TALES

(GROUP A)

The Prologue

When in April the sweet showers fall
And pierce the drought of March to the root, and all
The veins are bathed in liquor of such power
As brings about the engendering of the flower,
When also Zephyrus with his sweet breath
Exhales an air in every grove and heath
Upon the tender shoots, and the young sun
His half-course in the sign of the *Ram* has run,
And the small fowl are making melody
That sleep away the night with open eye
(So nature prieks them and their heart engages)
Then people long to go on pilgrimages
And palmers long to seek the stranger strands
Of far-off saints, hallowed in sundry lands,
And specially, from every shire's end
In England, down to Canterbury they wend
To seek the holy blissful martyr,* quick
To give his help to them when they were sick.

Prologue

As soon as April pierces to the root
The drought of March, and bathes each bud and shoot
Through every vein of sap with gentle showers
From whose engendering liquor spring the flowers;
When zephyrs have breathed softly all about
Inspiring every wood and field to sprout,
And in the zodiac the youthful sun
His journey halfway through the Ram has run;
When little birds are busy with their song
Who sleep with open eyes the whole night long
Life stirs their hearts and tingles in them so,
On pilgrimages people long to go
And palmers to set out for distant strands
And foreign shrines renowned in many lands.
And specially in England people ride
To Canterbury from every countyside
To visit there the blessed martyred saint
Who gave them strength when they were sick and faint.